Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

14. ožujka 2017.**

„Žalba – Tržišno natjecanje – Članci 101. i 102. UFEU-a – Uredba (EZ) br. 1/2003 – Članak 30. – Komisijina odluka kojom se utvrđuje zabranjeni sporazum na europskom tržištu vodikova peroksida i perborata – Objava proširene verzije te odluke koja nije klasificirana oznakom tajnosti – Odbijanje zahtjeva za povjerljivo postupanje s određenim informacijama – Opis posla službenika za usmene rasprave – Odluka 2011/695/EU – Članak 8. – Povjerljivost – Zaštita profesionalne tajne – Članak 339. UFEU-a – Pojam ‚poslovne tajne ili ostale povjerljive informacije' – Informacije iz zahtjeva za primjenu pokajničkog programa – Odbijanje zahtjeva za povjerljivo postupanje – Legitimna očekivanja"

U predmetu C-162/15 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 8. travnja 2015.,

Evonik Degussa GmbH, sa sjedištem u Essenu (Njemačka), koji zastupaju C. Steinle, C. von Köckritz i A. Richter, *Rechtsanwälte*,

žalitelj,

a druga stranka postupka je

Europska komisija, koju zastupaju G. Meessen, M. Kellerbauer i F. van Schaik, u svojstvu agenata,

tuženik u prvom stupnju,

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: K. Lenaerts, predsjednik, A. Tizzano, potpredsjednik, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz i E. Regan (izvjestitelj), predsjednici vijeća, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin i F. Biltgen, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: I. Illéssy, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 4. travnja 2016.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 21. srpnja 2016.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

1 Društvo Evonik Degussa GmbH svojom žalbom zahtijeva ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 28. siječnja 2015., Evonik Degussa/Komisija (T-341/12, u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:T:2015:51), kojom je taj sud odbio njegovu tužbu za poništenje Odluke Komisije C (2012) 3534 *final* od 24. svibnja 2012., kojom se odbija žaliteljev zahtjev za povjerljivo postupanje (predmet COMP/38.620 – vodikov peroksid i perborat) (u daljnjem tekstu: sporna odluka), podnesen na temelju članka 8. Odluke predsjednika Europske komisije 2011/695/EU od 13. listopada 2011. o funkciji i opisu posla službenika za usmene rasprave u određenim postupcima tržišnog natjecanja (SL 2011., L 275, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 295.).

Pravni okvir

Uredba (EZ) br. 1/2003

2 U skladu s člankom 28. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima [101.] i [102. UFEU-a] (SL 2003., L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165. i ispravak u SL-u 2016., L 173, str. 108.), pod naslovom „Poslovna tajna”:

„1. Ne dovodeći u pitanje članke 12. i 15., informacije sakupljene na temelju članaka 17. do 22. smiju se koristiti samo u svrhu zbog koje su prikupljene.

2. Ne dovodeći u pitanje razmjenu i korištenje informacija iz članaka 11., 12., 14., 15. i 27., Komisija i tijela država članica nadležna za tržišno natjecanje, njihove službene osobe, zaposlenici i ostale osobe koje rade pod nadzorom navedenih tijela kao i službene osobe i zaposlenici drugih tijela država članica ne smiju otkriti informacije koje su pribavili ili razmijenili u skladu s ovom Uredbom te koje su obuhvaćene obvezom čuvanja poslovne tajne. Ova obveza se također odnosi na sve predstavnike i stručnjake država članica koji prisustvuju sastancima Savjetodavnog odbora u skladu s člankom 14.”

3 Članak 30. spomenute uredbe, pod naslovom „Objavljivanje odluka”, određuje:

„1. Komisija objavljuje odluke koje je donijela na temelju članaka 7. do 10., te članaka 23. i 24.

2. Objave će sadržavati imena stranaka u postupku, bitne elemente iz sadržaja odluke te kazne ako su izrečene. Pri tome se uzima u obzir legitiman interes poduzetnika na zaštitu tajnosti podataka koji se smatraju poslovnom tajnom.”

Odluka 2011/695

4 U skladu s uvodnom izjavom 8. Odluke 2011/695:

„Službenik za usmene rasprave treba djelovati kao neovisni arbitar koji nastoji riješiti pitanja što utječu na djelotvorno ostvarenje postupovnih prava predmetnih stranaka, [...] ako takva pitanja nisu mogla biti riješena kroz prethodne kontakte sa službama Komisije koje su zadužene za vođenje postupaka tržišnog natjecanja i koje moraju poštivati ta postupovna prava.”

5 U uvodnoj izjavi 9. navodi se da „[o]pis posla službenika za usmene rasprave u postupcima tržišnog natjecanja treba biti osmišljen tako da jamči djelotvorno ostvarenje postupovnih prava tijekom čitavog postupka Komisije sukladno člancima 101. i 102. [UFEU-a], a posebno prava na usmeno očitovanje”.

6 U skladu s člankom 1. stavkom 1. Odluke 2011/695, ovlasti i funkcije službenika za usmene rasprave u postupcima tržišnog natjecanja utvrđene su tom odlukom.

7 Člankom 1. stavkom 2. navedene odluke uloga službenika za usmene rasprave definirana je na način da se njome jamči „djelotvorno ostvarenje postupovnih prava tijekom čitavog Komisijinog postupka tržišnog natjecanja kojim se primjenjuju članci 101. i 102. [UFEU-a]”.

8 Članak 8. te iste odluke, iz njezina poglavlja 4., naslovljenog „Pristup spisu, povjerljivost i poslovne tajne”, propisuje:

„1. Ako Komisija namjerava objaviti informacije koje mogu predstavljati poslovnu tajnu, odnosno druge povjerljive informacije o nekom poduzetniku ili osobi, potonji primaju pismenu obavijest Glavne uprave za tržišno natjecanje o toj namjeri i razlozima. Određuje se vremenski rok unutar kojega predmetni poduzetnik ili osoba mogu podnijeti pisana očitovanja.

2. Ako se predmetni poduzetnik ili osoba protivi objavi informacija, pitanje može uputiti službeniku za usmene rasprave. Ako službenik za usmene rasprave ustanovi da informacije mogu biti objavljene jer ne predstavljaju poslovnu tajnu ili povjerljivu informaciju, odnosno zato što prevladava argument za njihovu objavu, taj se nalaz navodi u obrazloženoj odluci koja se dostavlja predmetnom poduzetniku odnosno osobi. U odluci se navodi datum nakon kojega će informacije biti objavljene. Taj datum nije raniji od jednog tjedna nakon datuma dostave.

3. Stavci 1. i 2. se *mutatis mutandi[s]* primjenjuju na objavu informacija objavom u *Službenom listu Europske unije*.

[...]”

Uredba (EZ) br. 1049/2001

9 Članak 4. stavci 2., 3. i 7. Uredbe (EZ) br. 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (SL 2001., L 145, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 16., str. 70.) propisuje:

„2. Institucije uskraćuju pristup dokumentu ako bi njegovo otkrivanje ugrozilo zaštitu:

— komercijalnih interesa fizičke ili pravne osobe, uključujući intelektualno vlasništvo,

— sudskog postupka i pravnog savjetovanja,

— svrhe inspekcija, istraga i revizija,

osim ako za njegovo otkrivanje postoji prevladavajući javni interes.

3. Pristup dokumentu koji je sastavila institucija za internu uporabu ili koji je institucija zaprimila, a koji se odnosi na pitanje o kojem nije odlučivala, odbija se kad bi njegovo otkrivanje ozbiljno ugrozilo proces odlučivanja institucije, osim ako za njegovo otkrivanje ne postoji prevladavajući javni interes.

Pristup dokumentu koji sadrži mišljenja za internu uporabu kao dio rasprava i preliminarnih konzultacija u dotičnoj instituciji odbija se čak i nakon što je odluka donesena ako njegovo otkrivanje može ozbiljno ugroziti proces odlučivanja institucije, osim ako za njegovo otkrivanje ne postoji prevladavajući javni interes.

[...]

7. Izuzeća utvrđena stavcima 1. do 3. primjenjuju se samo za razdoblje tijekom kojega je zaštita opravdana na temelju sadržaja dokumenta. Izuzeća se mogu primijeniti za razdoblje od najviše 30 godina. U slučaju dokumenata obuhvaćenih izuzećima koja se odnose na privatnost ili komercijalne interese te u slučaju osjetljivih dokumenata, izuzeća se mogu, ako je to potrebno, primjenjivati i nakon tog razdoblja."

Obavijest Komisije iz 2002. o oslobađanju od kazni i smanjenju kazni u slučajevima kartela

10 Točka 4. Obavijesti Komisije o oslobađanju od kazni i smanjenju kazni u slučajevima kartela [neslužbeni prijevod] (SL 2002., C 45, str. 3.; u daljnjem tekstu: Obavijest o primjeni pokajničkog programa iz 2002.) određuje:

„Komisija smatra da je u interesu [Unije] da poduzetnici koji surađuju s njom dobiju povoljniji tretman. Korist potrošača i građana od osiguranja otkrivanja i kažnjavanja zabranjenih sporazuma premašuje korist od kažnjavanja tih poduzetnika koji omogućuju Komisiji otkrivanje i zabranu takvih djelovanja." [neslužbeni prijevod]

11 Točka 6. te obavijesti glasi:

„Komisija smatra da je suradnja poduzetnika u otkrivanju postojanja zabranjenog sporazuma od presudnog značaja. Odlučujući doprinos pokretanju istrage ili utvrđivanju povrede mogao je opravdati odobravanje oslobađanja od bilo kakve novčane kazne za predmetnog poduzetnika, pod uvjetom da su ispunjeni određeni dodatni zahtjevi." [neslužbeni prijevod]

12 U skladu s točkom 21. Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002.:

„Kako bi ispunio uvjete potrebne za takvo smanjenje, poduzetnik mora dostaviti Komisiji dokaze o navodnoj povredi, sa znatnom dodanom vrijednošću u odnosu na dokaze koje Komisija već posjeduje, i mora prekinuti svoju upletenost u navodnu nezakonitu aktivnost najkasnije u trenutku podnošenja tih dokaza." [neslužbeni prijevod]

13 Točka 29. te obavijesti glasi:

„Komisija je svjesna da će ova Obavijest stvoriti opravdana očekivanja na koja se mogu osloniti poduzetnici kada otkrivaju postojanje zabranjenog sporazuma Komisiji." [neslužbeni prijevod]

14 Točke 31. do 33. navedene obavijesti glase:

„31. U skladu s Komisijinom praksom, činjenica da je poduzetnik surađivao s Komisijom za vrijeme njezina upravnog postupka navodi se u svakoj odluci, kako bi se objasnio razlog za oslobađanje ili smanjenje kazne. Činjenica da je dodijeljeno oslobađanje ili smanjenje novčane kazne ne može zaštititi poduzetnika od građanskopravnih posljedica njegova sudjelovanja u povredi članka [101. UFEU-a].

32. Komisija smatra da bi uobičajeno javno objavljivanje u bilo kojem trenutku dokumenata primljenih u smislu ove Obavijesti ugrozilo zaštitu svrhe inspekcija i istraga u smislu članka 4. stavka 2. Uredbe [br. 1049/2001].

33. Svaka izjava u pisanom obliku koja je dana Komisiji u vezi s ovom Obaviješću sastavni je dio Komisijina spisa. Može se objaviti ili koristiti samo u svrhu primjene članka [101. UFEU-a]." [neslužbeni prijevod]

Obavijest Komisije iz 2006. o oslobađanju od kazni i smanjenju kazni u slučajevima kartela

15 Točka 40. Obavijesti Komisije o oslobađanju od kazni i smanjenju kazni u slučajevima kartela (SL 2006., C 298, str. 17.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 62.; u daljnjem tekstu: Obavijest o primjeni pokajničkog programa iz 2006.) predviđa:

„Komisija smatra da bi uobičajeno javno objavljivanje dokumenata i pismenih ili snimljenih izjava, primljenih u smislu ove Obavijesti, ugrozilo određene javne ili privatne interese, na primjer zaštitu svrhe nadzora i istrage u smislu članka 4. Uredbe [br. 1049/2001], čak i nakon donošenja odluke."

Okolnosti spora

16 Okolnosti spora kako proizlaze iz točaka 1. do 13. pobijane presude mogu se sažeti kako slijedi.

17 Europska komisija 3. svibnja 2006. donijela je Odluku C (2006) 1766 *final* o postupku primjene članka 81. [UEZ-a] i članka 53. Sporazuma o EGP-u protiv društava Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA i Arkema SA (predmet COMP/F/38.620 – Vodikov peroksid i perborat) (u daljnjem tekstu: Odluka o VPP-u), čiji je sažetak objavljen u *Službenom listu Europske unije* (SL 2006., L 353, str. 54.).

18 Komisija je u Odluci o VPP-u osobito utvrdila da je društvo Degussa AG, koje je postalo društvo Evonik Degussa, sudjelovalo u povredi članka 81. UEZ-a na području Europskoga gospodarskog prostora (EGP) zajedno sa šesnaest drugih društava koja djeluju u sektoru vodikova peroksida i perborata. Budući da je žalitelj bio prvo društvo koje je stupilo u kontakt s Komisijom u prosincu 2002. na temelju Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002. i da je pritom u potpunosti surađivao tako što je Komisiji dostavljao sve informacije koje je imao u pogledu povrede, dodijeljeno mu je potpuno oslobođenje od novčane kazne.

19 Prva verzija Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti objavljena je 2007. na internetskoj stranici Komisijine Glavne uprave (GU) za tržišno natjecanje.

20 U dopisu koji mu je uputila 28. studenoga 2011. Komisija je obavijestila žalitelja o svojoj namjeri da objavi novu, detaljniju verziju Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti (u daljnjem tekstu: proširena verzija Odluke o VPP-u) i kojom je obuhvaćen cijeli sadržaj navedene odluke, osim povjerljivih informacija. Pritom je Komisija od žalitelja tražila da u Odluci o VPP-u označi informacije za koje je namjeravao tražiti povjerljivo postupanje.

21 Smatrajući da ta proširena verzija Odluke o VPP-u sadržava povjerljive informacije ili poslovne tajne, žalitelj je dopisom od 23. prosinca 2011. obavijestio Komisiju da se protivi predviđenoj objavi. U prilog tom protivljenju žalitelj je konkretno istaknuo da navedena verzija sadržava mnogobrojne informacije koje je on proslijedio Komisiji na temelju Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002. kao i imena više njegovih suradnika i informacije o njegovim poslovnim odnosima. Prema žaliteljevu mišljenju, predviđenom objavom stoga bi se osobito povrijedila načela zaštite legitimnih očekivanja i jednakog postupanja te bi se nanijela šteta Komisijinoj istrazi.

22 Dopisom od 15. ožujka 2012. Komisija je obavijestila žalitelja da pristaje iz proširene verzije Odluke o VPP-u, namijenjene za objavu, ukloniti sve informacije s pomoću kojih bi se izravno ili neizravno mogao utvrditi izvor informacija dostavljenih na temelju Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002. kao i imena žaliteljevih suradnika. Suprotno tomu, Komisija je smatrala neopravdanim proglasiti povjerljivima ostale informacije za koje je žalitelj tražio povjerljivo postupanje (u daljnjem tekstu: sporne informacije).

23 Primjenom mogućnosti predviđene Odlukom 2011/695, žalitelj se obratio službeniku za usmene rasprave kako bi on iz proširene verzije Odluke o VPP-u isključio sve informacije koje je žalitelj dostavio na temelju Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002.

24 Spornom je odlukom službenik za usmene rasprave u Komisijino ime odbio zahtjeve za povjerljivo postupanje koje je podnio žalitelj.

25 Službenik za usmene rasprave najprije je naglasio ograničenja svojeg opisa posla, objasnivši da na temelju toga može samo ispitati treba li određenu informaciju smatrati povjerljivom, a ne može ispraviti navodnu povredu legitimnih očekivanja koja je žalitelj imao u odnosu na Komisiju.

26 Nadalje je istaknuo da se žalitelj protivio objavi nove, proširene verzije Odluke o VPP-u samo zato što je sadržavala informacije dostavljene na temelju Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002. te da bi otkrivanje takvih informacija trećim osobama njemu moglo naštetiti u slučaju tužbi za naknadu štete koje bi bile podnesene pred nacionalnim sudovima. Međutim, prema mišljenju službenika za usmene rasprave, Komisija raspolaže širokom marginom prosudbe pri odlučivanju hoće li objaviti više od samo bitnih elemenata iz sadržaja svojih odluka. Usto, upućivanja na dokumente iz upravnog spisa sama po sebi ne predstavljaju poslovne tajne ili druge povjerljive informacije.

27 Prema mišljenju službenika za usmene rasprave, žalitelj nije dokazao da mu objava informacija koje je dostavio Komisiji u svrhu sudjelovanja u pokajničkom programu uređenom Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002. može prouzročiti ozbiljnu štetu. Interes poduzetnika kojemu je Komisija izrekla novčanu kaznu zbog povrede prava tržišnog natjecanja glede toga da se detalji o protupravnom ponašanju koje mu se stavlja na teret ne otkriju javnosti u svakom slučaju ne zahtijeva nikakvu posebnu zaštitu. Službenik za usmene rasprave u tom je pogledu podsjetio da su tužbe za naknadu štete sastavni dio politike Europske unije u području tržišnog natjecanja i da stoga žalitelj ne može izraziti legitiman interes da ga se zaštiti od rizika da bude predmet takvih tužbi zbog svojeg sudjelovanja u povredi opisanoj u Odluci o VPP-u.

28 Službenik za usmene rasprave također je smatrao da nije nadležan odgovarati na žaliteljev argument da bi se otkrivanjem trećim osobama informacija koje je dostavio Komisiji u okviru pokajničkog programa naštetilo navedenom programu jer takvo pitanje prelazi granice njegova opisa posla. U tom je pogledu podsjetio da je u skladu sa sudskom praksom na samoj Komisiji da ocijeni koliko je činjeničnog i povijesnog konteksta kojim je obuhvaćeno inkriminirano ponašanje potrebno objaviti javnosti, pod uvjetom da ne sadržava povjerljive informacije.

29 Naposljetku, službenik za usmene rasprave naveo je da, s obzirom na to da je opis posla koji mu je povjeren na temelju članka 8. Odluke 2011/695 ograničen na ocjenjivanje pitanja koliko su informacije obuhvaćene obvezom čuvanja profesionalne tajne ili treba li s njima postupati povjerljivo zbog drugog razloga, on nije bio nadležan odlučivati o žaliteljevu argumentu prema kojem bi objava informacija koje je dostavio na temelju pokajničkog programa dovela do neopravdane razlike u postupanju u odnosu na druge sudionike u povredi koja je utvrđena u Odluci o VPP-u.

Pobijana presuda

30 Žalitelj je Općem sudu 2. kolovoza 2012. podnio tužbu za poništenje sporne odluke.

31 Žalitelj je u prilog osnovanosti svoje tužbe istaknuo pet tužbenih razloga, od kojih se prvi temeljio na povredi članka 8. stavaka 2. i 3. Odluke 2011/695, drugi na nedostatku u obrazloženju sporne odluke, treći na povredi profesionalne tajne i na povjerljivosti informacija koje Komisija namjerava objaviti, četvrti na povredi načela zaštite legitimnih očekivanja, pravne sigurnosti i jednakog postupanja te peti na povredi načela svrhe iz članka 28. Uredbe br. 1/2003 i na povredi točke 48. Obavijesti Komisije o

pravilima uvida u spis Komisije u predmetima koji se vode prema člancima [101.] i [102. UFEU-a], člancima 53., 54. i 57. Sporazuma o EGP-u i Uredbi Vijeća (EZ) br. 139/2004 (SL 2005., C 325, str. 7.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 49.).

32 Opći je sud pobijanom presudom odbio tužbu kao neosnovanu.

Zahtjevi stranaka u žalbenom postupku

33 Svojom žalbom žalitelj od Suda zahtijeva da:

— ukine pobijanu presudu;

— poništi spornu odluku i

— naloži Komisiji snošenje troškova.

34 Komisija od Suda zahtijeva da žalbu odbije u cijelosti i da žalitelju naloži snošenje troškova.

O žalbi

35 U prilog svojoj žalbi žalitelj ističe tri žalbena razloga, od kojih se prvi temelji na povredi članka 8. stavaka 2. i 3. Odluke 2011/695, drugi na povredi članka 339. UFEU-a, članka 30. Uredbe br. 1/2003, članka 4. stavka 2. Uredbe br. 1049/2001, članka 8. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP), kao i članka 7. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) i treći na povredi načelâ zaštite legitimnih očekivanja i pravne sigurnosti.

Prvi žalbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 8. stavaka 2. i 3. Odluke 2011/695

36 Prvi žalbeni razlog u biti se dijeli na dva dijela, koji se temelje, s jedne strane, na tvrdnji da Opći sud nije poštovao nadležnost dodijeljenu službeniku za usmene rasprave radi donošenja odluke o objavljivanju informacija na temelju članka 8. stavaka 2. i 3. Odluke 2011/695 i, s druge strane, na tvrdnji da je Opći sud odbio žaliteljev prigovor koji se odnosi na iskrivljivanje činjenica i sporne odluke.

Prvi dio prvog žalbenog razloga

– Argumentacija stranaka

37 Prvim dijelom svojeg prvog žalbenog razloga žalitelj prigovara Općem sudu da je u točkama 42. do 44. pobijane presude počinio pogrešku koja se tiče prava, time što je presudio da službenik za usmene rasprave nije bio nadležan ispitati njegove argumente koji se temelje na tvrdnji da bi se objavom proširene verzije Odluke o VPP-u povrijedila načela zaštite legitimnih očekivanja i jednakog postupanja.

38 Komisija zahtijeva da se prvi dio prvog žalbenog razloga odbije, tvrdeći da službenik za usmene rasprave nije bio nadležan ispitati takve argumente, s obzirom na to da konkretan cilj navedenih načela nije zaštita povjerljivosti informacija ili dokumenata.

– Ocjena Suda

39 Nadležnosti i funkcije službenika za usmene rasprave u postupcima tržišnog natjecanja utvrđeni su Odlukom 2011/695, u skladu s njezinim člankom 1. stavkom 1.

40 Sukladno članku 1. stavku 2. navedene odluke, kako je to pojašnjeno njezinom uvodnom izjavom 9., opis posla službenika za usmene rasprave treba biti osmišljen tako da jamči djelotvorno ostvarenje postupovnih prava tijekom čitavog Komisijina postupka sukladno člancima 101. i 102. UFEU-a, a posebno prava na usmeno očitovanje.

41 S tim u vezi, iz članka 8. stavka 1. Odluke 2011/695 proizlazi da, ako Komisija namjerava objaviti informacije koje mogu predstavljati poslovnu tajnu odnosno druge povjerljive informacije o nekom poduzetniku ili osobi, potonji primaju pismenu obavijest o toj namjeri te se određuje rok unutar kojeg predmetni poduzetnik ili osoba mogu podnijeti pisana očitovanja.

42 Predmetna osoba može se u skladu s člankom 8. stavkom 2. te odluke, kad je riječ o informacijama koje prema njezinu mišljenju mogu predstavljati poslovnu tajnu ili kad su posrijedi druge povjerljive informacije, protiviti njihovu objavljivanju obraćanjem službeniku za usmene rasprave. Ako službenik za usmene rasprave ustanovi da informacije mogu biti objavljene jer ne predstavljaju poslovnu tajnu ili povjerljivu informaciju, odnosno zato što prevladava argument za njihovu objavu, mora donijeti obrazloženu odluku u kojoj se navodi datum nakon kojeg će informacije biti objavljene, a koji nije raniji od jednog tjedna nakon datuma dostave.

43 Naposljetku, članak 8. stavak 3. navedene odluke predviđa da se ove odredbe *mutatis mutandis* primjenjuju na objavu informacija objavom u *Službenom listu Europske unije*.

44 Stoga je s postupovnog stajališta cilj članka 8. te odluke, kao što je to Opći sud presudio u točki 41. pobijane presude, provesti zaštitu, koju osigurava pravo Unije, informacija o kojima je Komisija imala saznanja u okviru postupaka primjene pravila tržišnog natjecanja, sada predviđenu u članku 28. stavku 2. Uredbe br. 1/2003.

45 Konkretno, cilj članka 8. stavka 2. Odluke 2011/695 jest navesti razloge zbog kojih službenik za usmene rasprave smatra da se mogu objaviti informacije u pogledu kojih predmetna osoba zahtijeva povjerljivo postupanje. Iz te odredbe, naime, proizlazi da navedeni službenik za usmene rasprave može ocijeniti da se informacije mogu objaviti ako zapravo ne predstavljaju poslovnu tajnu ili drugu povjerljivu informaciju, odnosno zato što prevladava argument za njihovu objavu.

46 Ipak, iako se spomenutom odredbom navode razlozi zbog kojih službenik za usmene rasprave smatra da se informacije mogu objaviti, tom se istom odredbom, s druge strane, ne ograničavaju razlozi koji se temelje na pravilima ili načelima prava Unije na koja se predmetna osoba može pozvati kako bi se usprotivila predviđenoj objavi.

47 U ovom slučaju žalitelj pred Općim sudom u biti tvrdi da poštovanje načela zaštite legitimnih očekivanja i jednakog postupanja predstavlja legitiman razlog koji može opravdati mogućnost da sporne informacije uživaju zaštitu od objavljivanja na temelju prava Unije te da je službenik za usmene rasprave, time što nije odlučio o prigovorima koji se temelje na tim načelima, počinio pogrešku koja se tiče prava.

48 S tim u vezi, Opći je sud u točki 33. pobijane presude najprije utvrdio da, kada službenik za usmene rasprave donese odluku na temelju članka 8. Odluke 2011/695, dužan je ne samo ispitati sadržava li verzija odluke kojom se sankcionira povreda članka 101. UFEU-a, a koja mu je dodijeljena na ispitivanje, poslovne tajne ili druge povjerljive informacije koje bi na sličan način bile zaštićene nego i

provjeriti sadržava li ta verzija druge informacije koje ne bi smjele biti otkrivene javnosti, bilo zbog pravnih pravila Unije kojima su posebno zaštićene bilo zbog toga što su to informacije koje su obuhvaćene obvezom čuvanja profesionalne tajne.

49 Opći je sud zatim u točkama 42. i 43. pobijane presude u biti smatrao da načela poštovanja legitimnih očekivanja i jednakog postupanja, na koja se žalitelj pozvao pred službenikom za usmene rasprave, nisu pravila čiji je cilj posebno zaštititi od otkrivanja javnosti informacije poput onih koje je Komisiji dostavio žalitelj kako bi ostvario pogodnosti iz njezina pokajničkog programa te da stoga ta načela kao takva nisu obuhvaćena zaštitom koju pravo Unije pruža informacijama o kojima je Komisija imala saznanja u okviru postupaka primjene članka 101 UFEU-a.

50 Stoga je Opći sud u točki 43. pobijane presude zaključio da ta načela prelaze okvir zadaće koju službenik za usmene rasprave ima na temelju članka 8. Odluke 2011/695.

51 Međutim, kao što je to navedeno u točki 44. ove presude, s postupovnog je stajališta cilj članka 8. provesti zaštitu, koju osigurava pravo Unije, informacija o kojima je Komisija imala saznanja u okviru postupaka primjene pravila tržišnog natjecanja. Ta se zaštita treba tumačiti na način da se odnosi na bilo koji razlog kojim bi se mogla opravdati zaštita povjerljivosti predmetnih informacija.

52 Takvo tumačenje, s jedne strane, potvrđuje prva rečenica članka 8. stavka 2. Odluke 2011/695, kojom je, bez ikakvih drugih ograničenja, propisano da, ako se predmetni poduzetnik ili osoba protivi objavi informacija, pitanje može uputiti službeniku za usmene rasprave.

53 S druge strane, cilju opisa posla službenika za usmene rasprave, kako je utvrđen u članku 1. stavku 2. Odluke 2011/695 kao i u njezinoj uvodnoj izjavi 9., a koji se sastoji od jamčenja djelotvornog ostvarenja postupovnih prava, protivila bi se situacija da potonji može odlučiti samo o dijelu razloga zbog kojih se može protiviti objavljivanju konkretne informacije.

54 Doseg članka 8. stavka 2. Odluke 2011/695 bio bi znatno sužen ako bi se ta odredba tumačila na način da je njome službeniku za usmene rasprave dopušteno, kao što je to Opći sud presudio u točki 42. pobijane presude, uzeti u obzir samo pravila čiji je cilj posebno zaštititi od otkrivanja javnosti informacije poput onih sadržanih u Uredbi (EZ) br. 45/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. prosinca 2000. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama i tijelima Zajednice i o slobodnom kretanju takvih podataka (SL 2001., L 8, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 34., str. 6.) ili u Uredbi br. 1049/2001.

55 Iz toga slijedi da razlozi zbog kojih se može ograničiti otkrivanje informacija poput onih koje je Komisiji dostavio žalitelj kako bi ostvario pogodnosti iz njezina pokajničkog programa nisu ograničeni na one koji se temelje samo na pravilima čiji je cilj posebno zaštititi informacije od otkrivanja javnosti te da službenik za usmene rasprave stoga mora ispitati svaki prigovor temeljen na razlogu koji proizlazi iz pravila ili načela prava Unije na koje se predmetna osoba poziva kako bi zahtijevala zaštitu povjerljivosti informacija o kojima je riječ.

56 Stoga je Opći sud, presudivši u točki 44. pobijane presude da se službenik za usmene rasprave u tom slučaju pravilno proglasio nenadležnim za odgovaranje na prigovore predviđenoj objavi koje je žalitelj iznio na temelju poštovanja načela legitimnih očekivanja i jednakog postupanja, počinio pogrešku koja se tiče prava.

57 Slijedom navedenog, treba prihvatiti prvi dio prvog žalbenog razloga a da pritom nije potrebno ispitati njegov drugi dio.

Drugi žalbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 339. UFEU-a, članka 30. Uredbe br. 1/2003, članka 4. stavka 2. Uredbe br. 1049/2001, članka 8. EKLJP-a i članka 7. Povelje

58 Četirima dijelovima drugog žalbenog razloga žalitelj Općem sudu prigovara da je počinio pogrešku koja se tiče prava time što je smatrao da sporne informacije nisu ni povjerljive ni zaštićene od eventualnog objavljivanja na temelju drugih razloga osim onih koji se tiču njihove povjerljivosti.

Prvi dio drugog žalbenog razloga

– Argumentacija stranaka

59 Prvim dijelom svojeg drugog žalbenog razloga žalitelj tvrdi da je Opći sud u točkama 84. do 86. i 162. pobijane presude pogrešno utvrdio da su sporne informacije prestale biti povjerljive samo zato što su bile starije od pet godina. Prema žaliteljevu mišljenju, te informacije i dalje predstavljaju ključne elemente njegova poslovnog položaja, s obzirom na to da bi mu, kao što je to, uostalom, istaknuo i Opći sud, njihova objava mogla nanijeti ozbiljnu štetu.

60 Sudska praksa koju je Opći sud naveo u točki 84. pobijane presude i na koju se pozvao u prilog toj tvrdnji ne može se primijeniti na ovaj predmet zato što se ne odnosi na objavu na internetu informacija koje su dostavili podnositelji zahtjeva za primjenu pokajničkog programa, nego na otkrivanje tajnih ili povjerljivih informacija o drugim strankama u okviru postupaka koji su u tijeku pred sudovima Unije.

61 Osim toga, iz članka 4. stavka 7. Uredbe br. 1049/2001 proizlazi da gospodarski interesi mogu biti zapreka objavljivanju informacija čak i nakon proteka razdoblja od 30 godina.

62 Konačno, prihvaćanje predmnjeve da su informacije koje su dostavili kandidati za pokajnički program po isteku roka od pet godina prestale biti povjerljive imalo bi za učinak uskraćivanje zaštite izjavama koje su dali ti kandidati, s obzirom na to da, općenito govoreći, Komisijini postupci u području zabranjenih sporazuma traju dulje od pet godina.

63 Komisija zahtijeva da se odbije prvi dio drugog žalbenog razloga.

– Ocjena Suda

64 Kad je riječ, kao prvo, o argumentaciji kojom žalitelj Općem sudu prigovara da je na objavu informacija dostavljenih kako bi se ostvarile pogodnosti iz pokajničkog programa primijenio pravilo koje se ne može primijeniti na taj kontekst, treba istaknuti da informacije koje su bile tajne ili povjerljive, ali koje su stare pet godina ili više, zbog proteka vremena načelno treba smatrati povijesnima te da stoga prestaju biti tajne ili povjerljive, osim ako, iznimno, strana koja se poziva na tajnost ili povjerljivost dokaže da, unatoč svojoj starosti, te informacije i dalje predstavljaju ključne elemente njezina poslovnog položaja ili poslovnih položaja predmetnih trećih osoba. Ti razlozi, koji za posljedicu imaju oborivu predmnjevu, vrijede i u kontekstu zahtjevâ za povjerljivo postupanje u pogledu intervenijenata u postupcima pred sudovima Unije i u kontekstu zahtjevâ za povjerljivost u pogledu Komisijine objave odluke kojom se utvrđuje povreda prava tržišnog natjecanja.

65 U ovom slučaju, nakon što je to pravilo izložio u točki 84. pobijane presude, Opći je sud u točki 85. te presude istaknuo da, iako su sve sporne informacije bile starije od pet godina te je većina njih bila starija od deset godina, žalitelj nije istaknuo nijedan poseban argument kako bi dokazao da, unatoč svojoj starosti, navedene informacije i dalje predstavljaju ključne elemente njegova poslovnog položaja

ili poslovnog položaja treće osobe. Žalitelj je samo tvrdio da mnogobrojni ulomci proširene verzije Odluke o VPP-u u kojima se opisuju činjenice na kojima se temelji povreda sadržavaju informacije o njegovim poslovnim odnosima i cjenovnoj politici.

66 Konačno, Opći je sud u točki 86. pobijane presude zaključio da, čak i da su neke sporne informacije u određenom trenutku predstavljale poslovne tajne, u svakom slučaju moralo ih se smatrati povijesnima. Usto, žalitelj nije dokazao čime bi još bilo opravdano iznimno im pružiti zaštitu koja se u tom pogledu dodjeljuje člankom 30. stavkom 2. Uredbe br. 1/2003.

67 Iz toga slijedi da razlaganje Općeg suda u točkama 84. do 86. pobijane presude nije zahvaćeno nikakvom pogreškom koja se tiče prava.

68 Kao drugo, treba utvrditi da se žalitelj u okviru tog prvog dijela drugog žalbenog razloga poziva na proturječnost između ocjene nepovjerljivosti predmetnih informacija zbog njihove starosti iz točke 85. pobijane presude i ocjene u skladu s kojom bi mu objava tih informacija mogla nanijeti ozbiljnu štetu iz točke 105. navedene presude.

69 S tim u vezi, ipak treba istaknuti da se taj argument temelji na pogrešnom tumačenju pobijane presude. Naime, u njezinoj točki 85. Opći sud samo je utvrdio starost spornih informacija kako bi odbio žaliteljev zahtjev za njihovu zaštitu kao poslovnih tajni ili poslovnih informacija povjerljive prirode, dok je tvrdnja Općeg suda u točki 105. navedene presude, u skladu s kojom bi otkrivanje spornih informacija žalitelju moglo nanijeti ozbiljnu štetu, dana u sklopu ispitivanja drugog od triju uvjeta za zaštitu povjerljivosti informacija koje su ovom slučaju Komisiji dostavljene u sklopu pokajničkog programa.

70 Kao treće, žaliteljeva argumentacija da je Opći sud prihvatio opću predmnjevu o prestanku povjerljivosti informacija koje su dostavili podnositelji zahtjeva za primjenu pokajničkog programa nakon isteka roka od pet godina, čiji je učinak bio uskraćivanje zaštite izjavama koje su dane u okviru pokajničkog programa, opet polazi od pogrešnog tumačenja pobijane presude. Kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točkama 136. do 139. svojeg mišljenja, takva argumentacija ne uzima u obzir činjenicu da je Opći sud u točkama 84. do 86. pobijane presude samo primijenio tu predmnjevu kako bi odbio žaliteljevu tvrdnju da je predviđena objava sadržavala osjetljive poslovne informacije te stoga primjena navedene predmnjeve nije utjecala na ispitivanje Općeg suda u točkama 88. do 122. pobijane presude zasebnog žaliteljeva prigovora u pogledu činjenice da su sporne informacije potjecale iz izjave dane u okviru pokajničkog programa. Stoga i tu argumentaciju treba odbiti kao neosnovanu.

71 S obzirom na prethodno navedeno, prvi dio drugog žalbenog razloga treba odbiti.

Drugi dio drugog žalbenog razloga

– Argumentacija stranaka

72 Drugim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelj, kao prvo, tvrdi da Opći sud u točkama 92. i 93. pobijane presude nije poštovao doseg Uredbe br. 1049/2001 i sudsku praksu s tim u vezi. Opću predmnjevu ugrožavanja svrhe Komisijinih istraga i komercijalnih interesa stranaka u postupku u području zabranjenih sporazuma, kao što je ona koju je Sud utvrdio u presudi od 27. veljače 2014., Komisija/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), trebalo bi primijeniti i na objavu ulomaka iz izjava koje su dali kandidati za pokajnički program u verzijama Komisijinih odluka koje nisu klasificirane oznakom tajnosti.

73 Kao drugo, žalitelj tvrdi da su utvrđenja iz točaka 93. i 117. pobijane presude zahvaćena pogreškom koja se tiče prava zato što je Opći sud tu napravio razliku između objave dokumenata koje su dostavili kandidati za pokajnički program, koja je načelno nezakonita, i objave informacija iz tih dokumenata, kao što su izvaci iz izjava koje su dali ti kandidati, koja je zakonita.

74 Kao treće, žalitelj tvrdi da je objava spornih informacija protivna jamstvima koja je Komisija dala u točki 32. Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002. i točki 40. Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2006.

75 Kao četvrto, žalitelj tvrdi da, suprotno onomu što je Opći sud utvrdio u točki 119. pobijane presude, kao kandidat za pokajnički program, ima vlastiti i poseban interes za zaštitu njegove učinkovitosti.

76 Komisija zahtijeva da se drugi dio drugog žalbenog razloga odbije.

– Ocjena Suda

77 Prvo, kad je riječ o žaliteljevu argumentu da pravila iz sudske prakse ograničavaju uvjete pod kojima Komisija na temelju Uredbe br. 1049/2001 može trećim osobama otkriti dokumente iz upravnog spisa o postupku primjene članka 101. i članka 102. UFEU-a, najprije treba naglasiti da se Uredba br. 1049/2001 ne primjenjuje u kontekstu ovog predmeta, koji se odnosi na objavu informacija u Komisijinoj odluci kojom se utvrđuje povreda članka 101. UFEU-a. Stoga se postavlja pitanje treba li ipak, unatoč neprimjenjivanju te uredbe u ovom slučaju, na objavu odluka o povredama članka 101. i članka 102. UFEU-a primijeniti sudsku praksu koja se razvila na temelju navedene uredbe, a kojom je Sud priznao postojanje opće predmnjeve kojom se može opravdati odbijanje objave dokumenata iz spisa o primjeni članka 101. UFEU-a (vidjeti u tom smislu presudu od 27. veljače 2014., Komisija/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, t. 92. i 93.).

78 S tim u vezi, treba istaknuti da je objava verzije odluke kojom se utvrđuje povreda članka 101. UFEU-a koja nije klasificirana oznakom tajnosti predviđena člankom 30. Uredbe br. 1/2003. Ta je odredba odraz želje za učinkovitošću primjene prava tržišnog natjecanja Unije, zato što takva objava žrtvama povreda članka 101. UFEU-a pruža temelj za tužbe za naknadu štete protiv njihovih počinitelja. Te različite interese treba, međutim, uravnotežiti sa zaštitom prava koje pravo Unije dodjeljuje, među ostalim, predmetnim poduzetnicima obuhvaćenima povredom, kao što je pravo na zaštitu profesionalne ili poslovne tajne, ili pojedincima obuhvaćenima povredom, kao što je pravo na zaštitu osobnih podataka.

79 S obzirom na te razlike između sustava pristupa trećih osoba Komisijinu spisu i sustava u vezi s objavom odluka o povredama, sudska praksa proizišla iz tumačenja Uredbe br. 1049/2001 na koju se žalitelj poziva ne može se primijeniti u kontekstu objavljivanja odluka o povredama.

80 Drugo, žalitelj tvrdi da objava spornih informacija uključuje informacije iz izjava koje je dao kandidat za pokajnički program. Prema njegovu mišljenju, takva objava je objava „doslovnih citata” i „ulomaka” iz tih izjava, što se ne može dopustiti.

81 S tim u vezi, nesporno je, kao što je to Opći sud naveo u točkama 5. i 6. pobijane presude, da je žalitelj Komisiji na temelju pokajničkog programa dostavio mnogobrojne informacije kako bi mu se dodijelilo potpuno oslobađanje od novčane kazne. Dopisom od 15. ožujka 2012. Komisija je pristala iz detaljnije verzije Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti, a koju namjerava objaviti, ukloniti informacije s pomoću kojih bi se izravno ili neizravno mogao utvrditi izvor informacija dostavljenih na temelju Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002. kao i imena žaliteljevih suradnika.

82 Žalitelj je pred Općim sudom tvrdio, kao što to proizlazi iz točke 88. pobijane presude, da sa spornim informacijama treba postupati povjerljivo samo zato što ih je on dobrovoljno dostavio Komisiji kako bi ostvario pogodnosti iz pokajničkog programa.

83 Kao odgovor na taj argument, Opći je sud, među ostalim, u točki 93. pobijane presude presudio da posljedica objave informacija o činjenicama na kojima se temelji povreda, a koje nisu navedene u verziji Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti objavljenoj 2007., ako bi do nje došlo, ne bi bila dostava trećim osobama zahtjeva za primjenu pokajničkog programa koje je žalitelj podnio Komisiji, zapisnika u kojem su zabilježene usmene izjave žalitelja koje je dao na temelju pokajničkog programa ili dokumenata koje je dobrovoljno tijekom istrage dostavio Komisiji.

84 Konačno, u točki 139. pobijane presude Opći je sud naveo da je Komisija odlučila iz proširene verzije Odluke o VPP-u ukloniti sve informacije na temelju kojih bi se izravno ili neizravno mogao utvrditi izvor informacija koje joj je dostavio žalitelj kako bi ostvario pogodnosti iz pokajničkog programa.

85 Iz tih različitih odlomaka pobijane presude proizlazi da se argumentacija koju je žalitelj iznio pred Općim sudom kad je riječ o povjerljivosti spornih informacija, općenito govoreći, odnosila na sve te informacije zato što ih je dobrovoljno dostavio Komisiji u okviru pokajničkog programa. Iz tih istih odlomaka proizlazi da Opći sud ni u kojem trenutku nije presudio da je Komisija, objavom proširene verzije Odluke o VPP-u, bila ovlaštena objaviti doslovne citate iz izjava koje je žalitelj dao kako bi ostvario pogodnosti iz pokajničkog programa.

86 U tim okolnostima, žaliteljeva argumentacija iznesena u okviru tog drugog dijela drugog žalbenog razloga, da je Opći sud prihvatio da Komisija objavi proširenu verziju Odluke o VPP-u s doslovnim citatima njegove izjave koju je dao kako bi ostvario pogodnosti iz Komisijina pokajničkog programa, temelji se na pogrešnom tumačenju pobijane presude i treba je odbiti.

87 S tim u vezi treba naglasiti da se objava u obliku doslovnih citata informacija iz dokumenata koje je poduzetnik dostavio Komisiji u prilog izjavi danoj kako bi ostvario pogodnosti iz pokajničkog programa razlikuje od objavljivanja doslovnih citata same te izjave. Dok se prva vrsta objavljivanja mora odobriti u skladu sa zaštitom, među ostalim, poslovnih tajni, profesionalne tajne ili drugih povjerljivih informacija, druga vrsta objavljivanja ni u kojem slučaju nije dopuštena.

88 Treće, žalitelj tvrdi da Komisija nije ovlaštena objaviti sporne informacije koje proizlaze iz izjava koje je dao kako bi ostvario pogodnosti iz pokajničkog programa, s obzirom na to da je takva objava protivna jamstvima koja je Komisija dala u obavijestima o primjeni pokajničkog programa iz 2002. i 2006. te bi ugrozila djelotvornost pokajničkog programa.

89 S tim u vezi, iz točaka 3. do 7. Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002., koja je bila na snazi kada je žalitelj podnio svoj zahtjev za primjenu pokajničkog programa, proizlazi da je njezina jedina svrha utvrditi uvjete pod kojima poduzetnik može ishoditi ili oslobađanje od novčane kazne ili smanjenje njezina iznosa.

90 Tako se u točki 4. te obavijesti navodi da je u interesu Unije da poduzetnici koji surađuju s njom dobiju povoljniji tretman. Osim toga, u točki 6. navedene obavijesti navodi se da odlučujući doprinos pokretanju istrage može opravdati odobravanje oslobađanja od bilo kakve novčane kazne za poduzetnika koji ga zahtijeva.

91 Nadalje, pravila iz točaka 8. do 27. Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002. odnose se isključivo na izricanje novčanih kazni i utvrđivanje njihova iznosa.

92 Takvo tumačenje izričito potvrđuje naslov te obavijesti kao i njezina točka 31., u skladu s kojom činjenica da je dodijeljeno oslobađanje ili smanjenje novčane kazne ne može zaštititi poduzetnika od građanskopravnih posljedica njegova sudjelovanja u povredi članka 101. UFEU-a.

93 Kad je riječ o Komisijinu postupanju s informacijama koje je dostavio poduzetnik koji sudjeluje u pokajničkom programu, točno je da u točki 29. navedene obavijesti Komisija priznanje da je svjesna da će ta ista obavijest stvoriti opravdana očekivanja na koja se mogu osloniti poduzetnici kada joj otkrivaju postojanje zabranjenog sporazuma.

94 S tim u vezi, Obavijest o primjeni pokajničkog programa iz 2002. predviđa, s jedne strane, u točki 32. da uobičajeno javno objavljivanje u bilo kojem trenutku dokumenata primljenih sukladno toj obavijesti ugrožava zaštitu svrhe inspekcija i istrage u smislu članka 4. stavka 2. Uredbe br. 1049/2001 i, s druge strane, u točki 33. da je svaka pisana izjava koja joj je upućena vezano za tu obavijest sastavni dio njezina spisa te se ne može otkriti ili koristiti u druge svrhe osim za primjenu članka 101. UFEU-a.

95 Stoga je Komisija, u cilju zaštite izjava danih kako bi se ostvarile pogodnosti iz pokajničkog programa, donošenjem Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002. propisala pravila o pisanim izjavama koje je primila u skladu s tom obaviješću i čije bi otkrivanje, općenito govoreći, kako Komisija smatra, ugrozilo zaštitu svrhe inspekcija i istrage u smislu članka 4. stavka 2. Uredbe br. 1049/2001, kao što je to navedeno u točkama 32. i 33. navedene obavijesti.

96 Međutim, ni svrha ni učinak navedenih pravila nije zabraniti Komisiji objavu informacija o elementima na kojima se temelji povreda članka 101. UFEU-a, a koji su joj dostavljeni u okviru pokajničkog programa i koji ne uživaju zaštitu od objavljivanja po nekoj drugoj osnovi.

97 Stoga je jedina zaštita koju može zahtijevati poduzetnik koji je surađivao s Komisijom u okviru postupka primjene članka 101. UFEU-a ona koja se, s jedne strane, odnosi na oslobađanje od novčane kazne ili njezino smanjenje u zamjenu za dostavu Komisiji dokaza o navodnoj povredi sa znatnom dodanom vrijednošću u odnosu na dokaze koje ona već posjeduje i, s druge strane, na Komisijino neotkrivanje dokumenata i pisanih izjava koje je primila u skladu s Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002.

98 Prema tome, suprotno onomu što tvrdi žalitelj, objava poput one koja je predviđena i koja je izvršena na temelju članka 30. Uredbe br. 1/2003 uz poštovanje profesionalne tajne ne ugrožava zaštitu koju žalitelj može zahtijevati na temelju Obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002., s obzirom na to da se, kao što je to utvrđeno u prethodnoj točki ove presude, ta zaštita može odnositi samo na određivanje novčane kazne i postupanje s dokumentima i izjavama na koje se konkretno odnosi ta obavijest.

99 Iz toga proizlazi da Opći sud u točkama 93. i 117. pobijane presude nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava u svojoj analizi postupanja s informacijama koje je žalitelj dostavio Komisiji u okviru pokajničkog programa. Stoga treba odbiti argumentaciju koju je žalitelj iznio s tim u vezi.

100 Konačno, četvrto, ni žaliteljeva argumentacija da ima vlastiti i poseban interes za zaštitu učinkovitosti pokajničkog programa ne može dovesti u pitanje prethodna razmatranja.

101 S tim u vezi dovoljno je, naime, utvrditi da, kao što je to Opći sud pravilno presudio u točki 119. pobijane presude, žalitelj nema vlastiti i poseban interes za zaštitu učinkovitosti pokajničkog programa.

102 S obzirom na prethodna razmatranja, drugi dio drugog žalbenog razloga treba odbiti.

Treći dio drugog žalbenog razloga

– Argumentacija stranaka

103 Trećim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelj, podredno, tvrdi da, suprotno onomu što je Opći sud naveo u točkama 107. do 111. pobijane presude, sporne informacije treba zaštititi od predviđene objave zato što su ispunjeni uvjeti određeni presudom Općeg suda od 30. svibnja 2006., Bank Austria Creditanstalt/Komisija (T-198/03, EU:T:2006:136). Stoga je Opći sud trebao utvrditi da su njegovi interesi dostojni zaštite.

104 Kako žalitelj navodi, njegov interes nije izbjeći presudu kojom mu se nalaže plaćanje naknade štete ili otkrivanje Komisijinih utvrđenja o tome kako je došlo do predmetne povrede, nego odvratiti Komisiju od toga da u potpunosti uskrati zaštitu predviđenu obavijestima o primjeni pokajničkog programa iz 2002. i 2006. za izjave dane isključivo u svrhu pokajničkog programa, u očekivanju da će se njihova povjerljivost sačuvati.

105 Štoviše, suprotno onomu što je Opći sud utvrdio u točki 149. pobijane presude, predviđena objava žalitelja očito dovodi u nepovoljniji položaj u odnosu na druge sudionike u zabranjenom sporazumu, koji nisu surađivali s Komisijom u okviru pokajničkog programa. S obzirom na to da relevantni odlomci Odluke o VPP-u nisu vlastita Komisijina utvrđenja, nego isključivo doslovno prenošenje izjava kandidata za pokajnički program, objavljivanje tih odlomaka znatno bi više teretilo podnositelje zahtjeva za primjenu pokajničkog programa nego sudionike u zabranjenom sporazumu koji nisu surađivali s Komisijom. Stoga je Opći sud u točki 164. pobijane presude povrijedio načelo jednakog postupanja.

106 Komisija zahtijeva da se treći dio drugog žalbenog razloga odbije.

– Ocjena Suda

107 Najprije treba utvrditi da žalitelj ne dovodi u pitanje razmatranja Općeg suda iz točke 94. pobijane presude u skladu s kojima se kumulativno moraju ispuniti tri uvjeta kako bi informacije poput onih koje su sporne bile zaštićene profesionalnom tajnom i u skladu s time uživale zaštitu.

108 Žalitelj, s druge strane, u okviru ovog dijela osporava primjenu posljednjeg od tih uvjeta koju je Opći sud izvršio na ovaj slučaj te stoga utvrđenje iz točke 110. pobijane presude da njegovi interesi nisu dostojni zaštite.

109 S tim u vezi, kao što je to navedeno u točkama 82. i 85. ove presude, argumentacija koju je žalitelj iznio pred Općim sudom kako bi istaknuo da je njegov interes za neotkrivanje spornih informacija dostojan zaštite odnosila se na sve informacije zato što su Komisiji dostavljene u okviru zahtjeva za primjenu pokajničkog programa. Ta se argumentacija ni na koji način nije odnosila na eventualne doslovne citate izravno izvađene iz njegove izjave koju je dao kako bi ostvario takve pogodnosti iz pokajničkog programa.

110 U tim okolnostima ocjena Općeg suda u točkama 107. do 111. pobijane presude, osobito u točki 110., u pogledu nepostojanja žaliteljeva interesa koji je dostojan zaštite u odnosu na informacije koje je dostavio Komisiji obavezno se mora tumačiti tako da se ne odnosi na takve citate i da se odnosi isključivo na informacije iz dokumenata koje je žalitelj podnio u prilog svojem zahtjevu za primjenu pokajničkog programa u kojima se navode pojedinosti o elementima na kojima se temelji povreda i žaliteljevu sudjelovanju u njoj.

111 Takvo tumačenje ocjene Općeg suda potvrđuju točka 107. pobijane presude, u kojoj je Opći sud naglasio da interes poduzetnika kažnjenog novčanom kaznom da se „detalji o protupravnom ponašanju koje mu se stavlja na teret" ne otkriju javnosti ne zaslužuje nikakvu posebnu zaštitu, kao i točka 108. te presude, u kojoj je Opći sud naveo da se žalitelj ne može legitimno protiviti tomu da Komisija „objavi informacije koje detaljnije prikazuju njegovo sudjelovanje u povredi sankcioniranoj u Odluci o VPP-u".

112 Iz toga slijedi da se žaliteljev argument iz točke 108. ove presude temelji na pogrešnom tumačenju točaka 107. do 111. pobijane presude. Taj argument stoga treba odbiti.

113 Kad je riječ o žaliteljevoj argumentaciji koja se temelji na povredi načela jednakog postupanja, njezino ispitivanje dovelo bi do toga da Sud prejudicira ispitivanje, koje mora provesti službenik za usmene rasprave, slične argumentacije koju je žalitelj iznio u upravnom postupku te o kojoj je, kao što to proizlazi iz ispitivanja prvog dijela prvog žalbenog razloga, službenik za usmene rasprave pogrešno propustio odlučiti. U tim okolnostima Sud u ovoj žalbi ne treba odlučiti o toj argumentaciji.

114 S obzirom na prethodna razmatranja, treći dio drugog žalbenog razloga treba odbiti.

Četvrti dio drugog žalbenog razloga

– Argumentacija stranaka

115 Četvrtim dijelom tog žalbenog razloga žalitelj tvrdi da su odlomci iz izjava podnositeljâ zahtjevâ za primjenu pokajničkog programa zaštićeni člankom 8. EKLJP-a i člankom 7. Povelje i iz toga izvlači zaključak da je Opći sud u točkama 121. do 126. pobijane presude pogrešno odbio njegovu argumentaciju koja se temelji na povredi tih odredbi. Žalitelj s tim u vezi naglašava da su izjave iz kojih potječu sporne informacije, a koje Komisija namjerava otkriti, dane u okviru pokajničkog programa i ne bi ih bilo bez njegova sudjelovanja u tom programu. Objavljivanje takvih izjava, kršenjem obavijesti o primjeni pokajničkog programa iz 2002. i 2006. kao i Komisijine prakse, ne može se smatrati, suprotno onomu što je Opći sud presudio u točkama 125. i sljedećima pobijane presude, očekivanom posljedicom sudjelovanja u zabranjenom sporazumu.

116 Komisija zahtijeva da se četvrti dio drugog žalbenog razloga odbije.

– Ocjena Suda

117 Treba istaknuti da je Opći sud u točkama 125. i 126. pobijane presude presudio da pravo na zaštitu privatnosti zajamčeno člankom 8. EKLJP-a ne može spriječiti otkrivanje javnosti informacija koje se, poput onih čija je objava predviđena u ovom slučaju, odnose na poduzetnikovo sudjelovanje u povredi prava Unije u području zabranjenih sporazuma koja je utvrđena u Komisijinoj odluci donesenoj na temelju članka 23. Uredbe br. 1/2003 i namijenjenoj objavi u skladu s člankom 30. te uredbe, s obzirom na to da se osoba, na temelju ustaljene sudske prakse Europskog suda za ljudska prava, ne može pozvati na članak 8. EKLJP-a kako bi se žalila na štetu nanesenu njezinu ugledu koja može predvidljivo proizići iz njezinih vlastitih postupaka.

118 Međutim, iako žalitelj u okviru ove žalbe tvrdi da se otkrivanje spornih informacija ne može smatrati očekivanom posljedicom njegova sudjelovanja u predmetnom zabranjenom sporazumu, ne iznosi nijedan dokaz kojim bi se takva tvrdnja mogla potkrijepiti. Kao što je to Komisija tvrdila, iako su sporne informacije izravno relevantne u vezi s elementima na kojima se temelji povreda i žaliteljevim sudjelovanjem u njoj, on je, u slučaju poput onoga o kojem je ovdje riječ, trebao očekivati da se te informacije mogu objaviti u javnoj odluci, osim ako nisu zaštićene po drugoj osnovi.

119 Osim toga, žalitelj ne navodi, kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 172. svojeg mišljenja, na koji bi način otkrivanje spornih informacija moglo imati posljedice na zaštitu njegove privatnosti.

120 S obzirom na to da je četvrti dio drugog žalbenog razloga neosnovan, treba ga odbiti.

121 Iz toga proizlazi da drugi žalbeni razlog treba u cijelosti odbiti.

Treći žalbeni razlog, koji se temelji na povredi načela zaštite legitimnih očekivanja i pravne sigurnosti

122 Ispitivanje tog trećeg žalbenog razloga dovelo bi do toga da Sud prejudicira ispitivanje, koje mora provesti službenik za usmene rasprave, argumentacije koja se temelji na povredi načela zaštite legitimnih očekivanja i pravne sigurnosti, koju je žalitelj iznio u upravnom postupku te o kojoj je, kao što to proizlazi iz ispitivanja prvog dijela prvog žalbenog razloga, službenik za usmene rasprave pogrešno propustio odlučiti. U tim okolnostima Sud u ovoj žalbi ne treba odlučiti o toj argumentaciji.

123 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da, s obzirom na to da je prvi dio prvog žalbenog razloga osnovan, pobijanu presudu treba ukinuti u dijelu u kojem je Opći sud presudio da se službenik za usmene rasprave s pravom proglasio nenadležnim za odgovaranje na prigovore predviđenoj objavi koje je žalitelj iznio na temelju poštovanja načela zaštite legitimnih očekivanja i jednakog postupanja.

124 U preostalom dijelu žalbu treba odbiti.

O tužbi pred Općim sudom

125 U skladu s člankom 61. prvim stavkom Statuta Suda Europske unije, ako je žalba osnovana, taj sud može, u slučaju ukidanja odluke Općeg suda, sam konačno odlučiti o sporu ako stanje postupka to dopušta ili može vratiti predmet na odlučivanje Općem sudu.

126 U ovom slučaju o predmetu se može odlučiti jer stanje postupka to dopušta.

127 S obzirom na razmatranja iz točaka 39. do 57. ove presude, spornu odluku treba ukinuti u dijelu u kojem se službenik za usmene rasprave proglasio nenadležnim za odgovaranje na žaliteljeve prigovore predviđenoj Komisijinoj objavi proširene verzije Odluke o VPP-u koji su se temeljili na poštovanju načela zaštite legitimnih očekivanja i jednakog postupanja.

Troškovi

128 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad je žalba osnovana i Sud sam konačno odluči o sporu, Sud odlučuje o troškovima.

129 U skladu s člankom 138. stavkom 3. tog Poslovnika, koji je primjenjiv na žalbeni postupak na temelju njegova članka 184. stavka 1., ako stranke djelomično uspiju u svojim zahtjevima, svaka stranka snosi vlastite troškove.

130 S obzirom na to da je to posrijedi u ovom slučaju, Evonik Degussa i Europska komisija snosit će vlastite troškove.

Slijedom navedenoga, Sud (veliko vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Presuda Općeg suda Europske unije od 28. siječnja 2015., Evonik Degussa/Komisija (T-341/12, EU:T:2015:51) ukida se u dijelu u kojem je Opći sud njome presudio da se službenik za usmene rasprave s pravom proglasio nenadležnim za odgovaranje na prigovore koje je**

društvo Evonik Degussa GmbH iznijelo na temelju poštovanja načela zaštite legitimnih očekivanja i jednakog postupanja predviđenoj objavi detaljne verzije koja nije klasificirana oznakom tajnosti Odluke Komisije C (2006) 1766 *final* od 3. svibnja 2006. o postupku primjene članka 81. [UEZ-a] i članka 53. Sporazuma o EGP-u protiv društava Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA i Arkema SA (predmet COMP/F/38.620 – Vodikov peroksid i perborat).

2. **U preostalom dijelu žalba se odbija.**

3. **Odluka Komisije C (2012) 3534 *final* od 24. svibnja 2012. kojom se odbija zahtjev za povjerljivo postupanje koji je podnijelo društvo Evonik Degussa GmbH poništava se u dijelu u kojem se službenik za usmene rasprave njome proglasio nenadležnim za odgovaranje na prigovore iz točke 1. izreke ove presude**.

4. **Evonik Degussa GmbH i Europska komisija snose vlastite troškove.**

Potpisi